

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **B. R. A.**, narozený X
státní příslušnost Tuniská republika
zastoupený advokátkou Mgr. Bc. Petrou Zakaria
sídlem 28. října 3390/111a, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. 305240-2/2023-MZV/VO,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 12. 6. 2023 na Velvyslanectví České republiky v Tunisu (dále jen „Velvyslanectví“) žádost o udělení krátkodobého schengenského víza. Velvyslanectví jeho žádost dne 27. 7. 2023 zamítlo s odůvodněním, že se žalobce dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť účelově uzavřel manželství.
2. Na základě žalobcově žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza žalovaný vydal v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž konstatoval, že rozhodnutí Velvyslanectví o zamítnutí žádosti je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Úvodem uvádí, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se skutečností. Žalovaný konstatoval, že by žalobce získal pobytové oprávnění v Evropské unii jen velmi problematicky, přičemž vycházel z nízkého vzdělání žalobce a z tvrzené výše jeho příjmů. Vzhledem k tomu, že žalobce byl do České republiky oficiálně pozván svou manželkou, však správní orgány neměly dle názoru žalobce zkoumat jeho přímé finanční prostředky. Žalovaný dle žalobce vycházel ze skutečnosti z předcházejícího řízení, která se mu „*bodila při odůvodnění*“ napadeného rozhodnutí. Žalovaný také poukazoval na to, že žalobce a jeho manželka odlišně popsali okolnosti jejich setkání v Itálii. Žalobce však má za to, že odlišnosti ve výpovědích byly zapříčiněny velmi dlouhým časovým odstupem jedenácti let mezi seznámením a pohovorem. Najisto bylo dle žalobce postaveno to, že se manželé poznali roku 2012 a opětovně navázali kontakt roku 2021 přes sociální síť. Žalobce dále konstatuje, že není pravdou, že jej manželka navštívila v prosinci 2021, neboť v té době nechala pouze ověřit oficiální pozvání svého v té době ještě partnera do České republiky. Po neúspěšné žádosti o krátkodobé vízum se jej manželka rozhodla navštívit, a to v srpnu 2022, kdy zároveň uzavřeli manželství. Žalobce nesouhlasí s tím, že by vztah nebyl dlouhodobý. Naopak šlo o vztah, který byl udržován a rozvíjen na dálku a který vedl k uzavření manželství.
4. Pokud jde o společné soužití manželů, žalobce poukazuje na to, že žalobci nebylo umožněno přijet do České republiky a jeho manželka nemohla žít v Tunisku z důvodu pracovních povinností a vytíženosti. Společné soužití plánovali v České republice, avšak namísto toho musí řešit, že správní orgány odmítají žalobci vydat vízum. Za irrelevantní žalobce označuje, že manželé neuzavřeli žádný právní či finanční závazek. Jeho manželka tak nemohla učinit, neboť už jeden hypoteční úvěr splácí a příjmy žalobce v České republice nebudou brány v potaz. Obdobné je to i v Tunisku. Žalobce také poukazuje na to, že se manželé před svatbou již jednou viděli, a to v roce 2012. Nesouhlasí pak s tím, že neznal datum uzavření sňatku, a trvá na tom, že při pohovoru uvedl datum 25. 8. 2022, které bylo chybou přepisu změněno na 25. 10. 2022. K tomu žalobce dodává, že mu nebylo umožněno zkontrolovat záznam konverzace v protokolu a upravit nedostatky či nepřesnosti, ale byl fakticky donucen podepsat protokol v českém jazyce, kterému nerozuměl. Pohovor byl navíc proveden tak, že žalobce byl od vyslyšající osoby vzdálen asi 5 metrů a musel mluvit do mikrofону, který nefungoval, pročez jej vyslyšající dobře neslyšel. To nenapomohlo psychické pohodě žalobce a ve svém důsledku to způsobilo nepřesná či dvojsmyslná vyjádření a překroucení žalobcovy výpovědi.
5. Co se dětí týče, žalobce uvádí, že rozhodující je shoda manželů na tom, že děti chtějí. Slovní spojení „*minimálně jedno dítě*“ přitom znamená jedno a více dětí, nikoli právě jedno dítě. V neprospěch žalobce bylo použito též to, že si nehledá v České republice práci. Žalobce se však nemůže snažit nalézt zaměstnání, pokud nedisponuje pracovním povolením. Na společné budoucnosti v České republice manželé neměli co plánovat v situaci, kdy žalobcova manželka má práci a vlastní byt. Pokud by žalobce získal povolení k zaměstnání, začal by si hledat jakoukoli práci, která by mu jako cizinci bez znalosti českého jazyka byla nabídnuta. Nyní však manželé z důvodu negativních rozhodnutí plánují i společný život v Tunisku, byť to bude spojeno s častým cestováním manželky, která nemůže přijít o zaměstnání a podnikání v České republice. Žalobce zpochybňuje také to, že manželé neznají společný komunikační jazyk. Konstatuje, že je schopen se s manželkou dorozumět a chce se začít učit češtinu.

6. Žalobce má za to, že správní orgány nesprávně interpretovaly a aplikovaly právní normy (včetně vízového kodexu či příručky pro řešení otázky účelových sňatků) a „napasovaly“ odpovědi manželů tak, aby byla naplněna kritéria účelovosti manželství. Dále žalobce konstatuje, že zpochybňuje závěry správních orgánů o tom, že je nemajetný a nemá v zemi svého původu žádné socioekonomické zázemí. Správní orgány podle něj v úplnosti nezjistily skutkový stav věci a odpovědi manželů „překroutily“. Za absolutně nepravdivé žalobce označuje to, že nemá v úmyslu vést s manželkou společný život v České republice. Uvádí, že jej k manželce pojí silné citové pouto, které započalo již v roce 2012. Podáním žádosti sledoval pouze společný život s manželkou.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný má žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl. Oba správní orgány rozhodly v souladu se zákonem a na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce nenahlédl do spisu a jeho tvrzení o tom, že bylo rozhodnuto v rozporu se správním spisem, je pouze domněnkou. Žalovaný také konstatuje, že obecné námitky jsou nedůvodné a soud na ně může reagovat pouze obecnou argumentací.
8. Ve vztahu ke způsobu, jakým byl veden pohovor, žalovaný poukazuje na to, že správní orgán při výkonu své pravomoci v zahraničí nedisponuje stejnými technickými a personálními možnostmi jako správní orgány na území České republiky a že vzhledem ke specifikům řízení v konzulárních podmínkách pamatuje právní úprava i na méně formální způsoby zjišťování informací od žadatele. Za nepravdu označuje to, že by mezi žalobcem a vyslyšající osobou byla vzdálenost pěti metrů. Konzulární pracovník je standardně usazen naproti žadateli za konzulárním oknem. Zvukový přenos zajišťují mikrofon a reproduktor, které jsou na každé straně konzulárního okna. To sice obecně nemusí na žadatele působit komfortně, nicméně jedná se o prvky zajišťující bezpečnost pracovníků zastupitelského úřadu. Tvrzení, že mikrofon nebyl funkční, považuje žalovaný rovněž za nepravdivé. Pokud by mikrofon nebyl funkční, nemohl by vzniknout záznam z pohovoru, který žalobce podepsal. Ve vztahu k podpisu záznamu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 4 As 40/2016-39, a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2023, č. j. 44 A 12/2023-57.

9. Žalovaný se zabýval tzv. indikativními kritérii, přičemž nenašel taková, která by svědčila o tom, že zneužití práva bylo nepravděpodobné. Následně proto zkoumal indikativní kritéria svědčící o možném zneužití práva. V napadeném rozhodnutí konstatoval skutečnosti plynoucí z podkladů předložených žalobcem nebo z provedených pohovorů. Z nich bylo možné dovodit účelovost uzavření manželství. Ve vztahu k žalobním námitkám týkajícím se skutkového stavu věci žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a správní spis. Za podstatné přitom nepovažuje to, co manželé tvrdí, ale jak se reálně chovají. K vedení společné domácnosti žalovaný dodává, že členské státy nemají povinnost umožnit vstup a pobyt cizinci, zjistí-li se přítomnost některého ze zákonem stanovených zamítacích důvodů. V této souvislosti žalovaný cituje z judikatury a připomíná, že manželé mají možnost realizovat společný život v jiné zemi. K tvrzené dlouhodobosti vztahu žalovaný podotýká, že manželé jsou v kontaktu pouze dva roky. To, že nezavřeli společný finanční či právní závazek, pak nebylo izolovaným důvodem pro zamítnutí žádosti, nýbrž jednou z okolností svědčící o kvalitě vztahu. Společný jazyk se měl žalobce učit již v minulosti. Žalovaný má za to, že manželství hodnotil objektivně, na základě skutečností plynoucích ze správního spisu a v souladu s judikaturou správních soudů. Nesouhlasí s tím, že by Velvyslanectví svévolně měnilo důvody pro zamítnutí jednotlivých žádostí. To, že by žalobce nedosáhl na jiný pobytový titul, žalovaný nepovažuje za domněnku, neboť žalobci v minulosti nebylo uděleno standardní schengenské krátkodobé vízum z několika důvodů: nedoložení účelu a podmínek pobytu, nedoložení finančních prostředků a neprokázání návratu do země původu.

Replika žalobce

10. Žalobce trvá na tom, že mikrofón při pohovoru nebyl plně funkční, což mělo za následek několik nepřesností a nedorozumění, včetně nesprávného uvedení data uzavření manželství. Žalobce musel své odpovědi několikrát upřesňovat, neboť jej pracovník neslyšel nebo jej slyšel jen zčásti. Je tedy otázkou, nakolik byl zjištěn skutečný stav věci a zda byly žalobcovy odpovědi správně zaznamenány. Žalobce si je vědom toho, že záznam o pohovoru podepsal. Fakticky mu však nic jiného nezbylo, neboť český jazyk neovládá natolik, aby dokázal rozlišit nepřesnosti v jeho výpovědích. Záznam z pohovoru je dle žalobce nevěrohodný, obsahuje nepřesné údaje a nemůže být použit jako důkaz v této věci.
11. Do manželství žalobce dle svého tvrzení vstoupil z lásky. Manželé plánují společnou budoucnost, chtějí spolu žít a založit rodinu. Žalovaný neměl dle názoru žalobce vycházet jen z indikativních kritérií, ale měl brát v úvahu skutečné emoce a vztahy existující mezi manželi. Žalobce je přesvědčen o tom, že by manželům mělo být umožněno žít v České republice. Na podporu tohoto tvrzení uvádí, že jeho manželka splácí hypoteční úvěr sjednaný za účelem koupě nemovitosti v České republice a výkon její práce je vázán na její fyzický pobyt zde. Do konce května je manželka pracovně vytížená a musí být přítomna v České republice. Manželé nicméně plánují i alternativní řešení, které by manželce umožnilo pokračovat v její práci a podnikání v České republice. Manželka by většinu času pobývala v České republice, zatímco v Tunisku by trávila několik dnů v měsíci. Pokud manželé nebudou moci žít zde, bude to mít nepříznivý dopad na kvalitu jejich rodinného života. Taková situace bude také v rozporu se základními právy a svobodami.
12. K dlouhodobosti vztahu žalobce uvádí, že manželé formálně obnovili kontakt až v roce 2021. Od té doby se však jejich vztah projevuje intenzivní denní komunikací. Je tedy třeba přihlídnout k povaze, četnosti a obsahu komunikace mezi manželi. Manželé jsou v denním

kontaktu a sdílí vše podstatné v jejich životech. Žalobce se ani nespolehá na finanční podporu manželky. Má v plánu pracovat a zajistit finanční stabilitu pro svou manželku a budoucí děti. Český jazyk se žalobce učí již delší dobu a při pohovoru řekl několik frází v češtině. To svědčí o jeho vážném úsilí a pokroku při překonávání jazykové bariéry.

Obsah správního spisu

13. Žalobce dne 12. 6. 2023 požádal o udělení krátkodobého schengenského víza s tím, že jeho manželkou je paní K. A., kterou chtěl navštívit. K žádosti přiložil svůj cestovní pas a kopii cestovního pasu a občanského průkazu K. A., české občanky narozené dne X, trvale bytem X. Dále předložil český oddací list, podle něhož k uzavření manželství mezi žalobcem a K. A. došlo dne 25. 8. 2022 v Tunisku, jakož i tuniský oddací list. Dále předložil smlouvu k uzavření manželství, podle níž byl žalobce při jejím uzavření svobodný a K. A. rozvedená a podle níž ženich daroval nevěstě majetek ve výši X dinárů, který přijala; pár doložil způsobilost k uzavření manželství a zvolil režim odděleného vlastnictví. Doložil také letenku vydanou na jeho jméno pro den 3. 7. 2023 z Tunisu do Prahy.
14. Součástí správního spisu je záznam z pohovoru se žalobcem coby žadatelem o krátkodobé vízum rodinného příslušníka občana EU ze dne 24. 7. 2023. Pohovor byl veden v arabském jazyce za přítomnosti tlumočníka. Žalobce dle záznamu uvedl, že jeho manželka se jmenuje K. A. a narodila se X. Manželé se seznámili v Palermu, Itálii, v březnu 2012, kde byl žalobce 9 měsíců na stáži pro jeho podnikání v zemědělství. Potkali se v kavárně Ricardo. Žalobcova manželka tam byla na dovolené, v kavárně byla sama a pila kávu. Žalobce byl u baru, usmál se na ni a ona na něj, poté šel za ní, pozdravil ji francouzsky a začali si spolu francouzsky povídat po dobu 30 minut; poté manželka odešla. V roce 2020 ji žalobce našel ve skupině (jejíž jméno si nepamatoval) na Facebooku a zaslal jí žádost o přátelství. Odpověď si žalobce nepamatoval a nevzpomněl si ani na datum či měsíc této události. Své manželce zaslal číslo na WhatsApp a následně si začali dopisovat. Žalobce vypověděl, že svou manželku velice miluje, dělá jej šťastného. Považuje ji za velice atraktivní. Ona o něm říká, že je jedinečný a jiný než její bývalý manžel. Dále uvedl, že svou manželku požádal o ruku v roce 2022, na datum si nepamatoval. Zásnuby neměli, hovořili o tom pouze po telefonu. Před uzavřením manželství v Tunisku nebyla, přijela rovnou na svatbu. Ta proběhla dne 25. 10. 2022 na radnici u notáře za přítomnosti dvou svědků ve francouzštině. Manželé podepsali smlouvu ohledně odděleného majetku. Poté šli do domu žalobcova otce, svatební program neměli. Manželčini rodiče na svatbě nebyli – žalobce nevěděl proč a nevěděl, zda byli pozvaní. Prstýnky kupoval on, na cenu si nepamatoval. Byly stříbrné s pozlaceným povrchem, přičemž žalobce svůj prstýnek v den pohovoru nechal doma. Od sňatku se manželé neviděli; žalobcova manželka nepřijela, neboť pracuje. Nejraději mají pláž ve městě Mahdia. Manželství žalobce považuje za dobrou věc, chce být se svou ženou. Žalobce uvedl, že se domnívá, že nebude mít problém s integrací do české společnosti. Češtinu se ještě nezačal učit, ale již kontaktoval školu v Mahdii, kam začne docházet. Manželka je připravena začít oba živit, vydělává online asi X EUR a navíc asi X EUR denně za prodej parfémů v Praze, kam dojíždí. Žalobce dále vypověděl, že je trpělivý, umí nalézt řešení. Jeho slabou stránkou je to, že kouří. Jeho manželka je silná osobnost, tvrdě pracuje, ale nezná limity a je pak velmi unavená. Manželka hovoří francouzsky a umí i maďarsky. Společně spolu komunikují francouzsky, a to každý den přes WhatsApp. Na otázku, zda může být pohovor dále veden ve francouzštině, žalobce odpověděl, že ano, ale následně dle protokolu nerozuměl otázkám, proto bylo pokračováno v arabštině. Žalobce vypověděl, že je zemědělcem, ale nyní opravuje auta. Měsíčně si vydělá X TND. Za prodej dobytku ročně vydělá asi X TND, za opravu aut

X či X TND a v sezóně z prodeje oliv X TND. Jeho manželka pracuje z domu, lidé jí volají a ona odpovídá; na co se jí ptají, žalobce nevěděl. Jinak prodává parfémy v Praze. Žalobce nevěděl, pro jakou společnost a značku parfémů manželka pracuje. Za své koníčky označil cyklistiku, sledování fotbalu, práci na zahradě a starost o květiny. Za koníčky manželky četbu, parfémy a někdy sport (posilování). Jeho oblíbené jídlo je pizza s tuňákem a sýrem, kuskus, těstoviny a salát; její oblíbené jídlo je sladké, croissant, dorty, káva. Společně se rádi dívají na TV show, kde jsou dva páry, které si navzájem kladou otázky, a vítěz vyhraje auto. K plánům do budoucna žalobce uvedl, že spolu chtějí mít společnost na parfémy. Jeho manželka nyní studuje manažerské studium pro ekonomii (žalobce nevěděl kde). Plánují také děti (hovořili o tom ještě před uzavřením manželství), a to jednoho syna a jednu dceru. Manželka podle něj může mít děti, ale dosud děti nemá. Žalobce je muslim, jeho manželka křesťanka. Svou manželku finančně nepodporuje, ona jemu jednou poslala X TND přes Western Union. Dále žalobce uvedl, že spolu chodí na procházky, byli v muzeu, v restauracích, v obchodech se suvenýry či na pláži. Žalobce jí dal květiny, korálový náramek a směs koření. V České republice spolu budou bydlet 35 km od Prahy v Dobříši (adresu žalobce zapomněl). Manželka je majitelkou bytu a má auto. Žalobce by chtěl pracovat jako automechanik, manželka mu pomůže s hledáním práce (zatím nemá nic domluveno). Co bude jeho manželka chtít, to jí dá, a na den jí bude dávat asi X EUR. O tom, že by spolu manželé bydleli v Tunisku, spolu hovořili, bylo by to možné. Manželka zatím neměla příležitost vidět žalobcovu rodinu. Jeho matka je velmi nemocná, ale až na tom bude lépe, žalobce manželku představí své rodině. Vlastní majetek žalobce nemá, vše vlastní jeho otec (včetně domu). Ke vzdělání žalobce uvedl, že on vystudoval 6 tříd a kvůli zranění nemohl pokračovat; jeho manželka studovala ekonomii na vysoké škole (žalobce nevěděl kde). S jeho manželkou hovořil jen žalobcův otec, a to francouzsky. On s její rodinou nemluvil. Žalobce má jednu sestru a ta má 4 děti. Jeho manželka má sestru R., která má dvě děti (jejich jména, věk ani bydliště žalobce nevěděl). K pohlavnímu styku žalobce uvedl, že jej měli s manželkou jen jednou v srpnu minulého roku. Na výzvu, aby přeložil několik vět do francouzštiny a aby o své manželce napsal deset vět ve francouzštině, žalobce sdělil, že neumí psát. Záznam z pohovoru žalobce podepsal.

15. Ve spise je dále obsažen záznam policie ČR ze dne 25. 9. 2023, která předchozího dne paralelně vyslýchala manželku žalobce. Policie k věci uvedla, že se žalobcova manželka ke všem otázkám vyjádřila a během pohovoru se snažila vše vysvětlovat. Působila čistě a upraveně.
16. Manželka uvedla, že se s žalobcem, narozeným X, seznámila na začátku léta 2012 v Palermu na Sicílii, a to v kavárně, kde ona i žalobce byli na dovolené. Do kavárny přišla se svou kamarádkou, zatímco žalobce v kavárně již seděl se svým kamarádem, s nímž hovořil italsky. Její kamarádka italštinu ovládala dobře a dala se s nimi do řeči, poté se přidala i ona. Všichni si dali společně kávu a vyměnili si telefonní čísla; v Itálii se znovu nesetkali. Do roku 2021 manželé nebyli v kontaktu. V roce 2021 si ji žalobce přidal mezi přátele na Facebooku a od té doby si psali a volali každý den. Hovořili a psali si spolu francouzsky. V prosinci 2021 zařizovala pozvání, aby žalobce mohl přijet do České republiky. Jeho vízum však bylo zamítnuto. V srpnu 2022 za ním tedy vycestovala do Tuniska, kde strávila 14 dní, během nichž se vzali. Za hodně příjemnou označila jejich vzájemnou komunikaci přes webovou kameru a SMS zprávy v době covidu, jakož i čtrnáctidenní osobní setkání. Žalobce se o ni pěkně staral, na letišti čekal s růží, pronajal pokoj poblíž moře. Domnívala se, že je v jeho očích atraktivní; on pro ni atraktivní je, chová se k ní hezky, je pozorný a galantní. Občas je sice trochu výbušný, ale ona ho dokáže usměrnit. Její manžel umí vařit a postará se o ni.

Uvedla, že věří, že jejich vztah bude trvalý. V době, kdy spolu komunikovali přes Facebook a WhatsApp, řešili, že by se mohli vzít. Neví, kdo sňatek navrhl – vyplynulo to ze situace. Když v roce 2022 odjížděla do Tuniska, měla již všechny dokumenty zařízené, s tím, že se ještě rozmyslí podle situace. Na konci pobytu jí udělal večeři, zapálil svíčku, dostala kytici a zasnubní prsten. Poté si klekl, požádal ji o ruku a ona souhlasila. Tuniské zasnuby neměli, zasnoubili se v soukromí ve dvou. Viděli se dvakrát, v letech 2012 a 2022 (při druhém setkání se vzali). Na svatbě byli dva svědci, žalobcovi kamarádi. Žalobcovy rodiče zatím nezná, jeho matka byla v nemocnici. Prstýnek má pouze zasnubní, snubní prsteny nemají. Od svatby se neviděli. Volají si přes web kameru. Jelikož zatím byla pracovně vytížená, nemohla jet za žalobcem do Tuniska. Jejich společným oblíbeným místem je starobylé město Mahdia s krásnou pláží. Žalobcova manželka dále vypověděla, že od manželství očekává vzájemné porozumění a spolehnutí. Uvedla, že žalobce pracuje jako automechanik a v tomto oboru může pokračovat i v České republice. Žalobce se zatím neučí česky, česky umí jen základní fráze. Hovoří spolu převážně francouzsky. Než se žalobce naučí jazyk, bude ho ona živit. Její čistý příjem činí asi X až X tisíc Kč. Jeho slabou stránkou je občasná urážlivost, silnou stránkou pracovitost a to, že je milý, empatický a obětavý. Ona je milá, hodná a umí se o něj postarat. Co se mu na ní nelíbí, nevěděla. Žalobcova manželka dále sdělila, že hovoří francouzsky. V tomto jazyku spolu manželé také denně komunikují. Žalobce je automechanik, jeho příjem neznala. Ona má svou společnost na prodej a poradenství ohledně parfémů a dále pracuje pro společnost Stem/Mark a IPSOS jako tazatelka výzkumu. Mezi žalobcovy koníčky zařadila psaní básní, cyklistiku a práci na zahradě. Jejimi koníčky jsou parfémy, četba a plavání. On má rád spíše zeleninu a ryby, její oblíbené jídlo je ryba, zelenina a maso. Žádný oblíbený film nemají. Do budoucna by chtěli být spolu, cestovat a vést obyčejný život. Plánují minimálně jedno dítě, ona sama dosud dítě nemá. Oba jsou věřící. Žalobce jí žádné peníze neposílá a ani ona jemu ne. Když byla v Tunisku, žalobce za ní všechno platil, dostala od něj zasnubní prsten, náramek a květiny. V České republice budou bydlet v jejím bytě o velikosti 2+kk s tím, že on chce platit nájem a jídlo ze svého příjmu. Řešili spolu také případné žití v Tunisku. Pokud by našla místo ke své práci, mohla by pracovat online ve společnosti STEM/MARK nebo v prodeji parfémů. Dále žalobcova manželka vypověděla, že žalobce nemá žádný majetek, vystudoval základní školu a lyceum. Ona vystudovala střední ekonomickou školu. Se svými rodinami se manželé zatím vzájemně neseznámili. Žalobce má jednu sestru a ta má 4 děti; ona má sestru R., která má 2 děti. K sexuálnímu životu uvedla, že když byla v Tunisku, tak měli sexuální styk každý den (od prvního do posledního dne pobytu) a jejich sexuální život byl pestrý a příjemný. Výzvě, aby přeložila několik vět do francouzštiny a aby o svém manželu napsala deset vět ve francouzštině, žalobcova manželka vyhověla.

17. Ve spise je mj. založen výpis z katastru nemovitostí, z něhož plyne, že žalobcova manželka vlastní byt v Dobříši, či zpáteční letenka pro cestu z Leipzigu do Monastiru a zpět na dny 16. a 30. 8. 2022. Dále jsou v něm založeny fotografie ze společného pobytu v Tunisku, na nichž je zachyceno ubytování, jídlo či společné fotografie u jídla, z pláže a z města. Spis obsahuje také elektronickou textovou komunikaci (pravděpodobně z WhatsApp) z června 2022 až dubna 2023 (nikoli ze všech dnů těchto měsíců, ale průřezově). Podle komunikace byli žalobce a jeho manželka v tomto období v kontaktu a jejich komunikace obsahuje spíše kratší zprávy ve francouzštině (některé zprávy jsou ale také v češtině, přičemž jde většinou o přání dobré noci) a jedná se většinou o milostná vyznání či konstatování (např. *Je t'aime tellement Kornelia* nebo *À demain mon Amour Lotfi*) doprovázena fotografiemi, které si manželé navzájem posílali (jídlo, společné fotografie z Tuniska, květiny nebo tzv. selfie),

a emotikony či emoji vyjadřujícími smích, srdce nebo polibky. V konverzaci se občasné objevuje také záznam o videohovoru.

18. Velvyslanectví následně žalobcovu žádost dne 27. 7. 2023 zamítlo s odůvodněním, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území. Konstatovalo, že šlo o první žádost žalobce o vízum v kategorii rodinného příslušníka občana EU. Po provedeném zkoumání dospělo k závěru, že manželství bylo přinejmenším ze strany žalobce uzavřeno účelově. Pokud jde o seznámení, manželé se dle Velvyslanectví shodli pouze na roku 2012 a místě (kavárně v Palermu). Údaje o alespoň přibližném datu a průběhu seznámení se však v jejich výpovědích významně lišily. Od seznámení manželé nebyli v kontaktu – dle žalobce do roku 2020, dle jeho manželky do roku 2021. Viděli se pouze dvakrát, a to letmo při seznámení v roce 2012 a podruhé v roce 2022, kdy se již vzali. Manželství tedy bylo uzavřeno bez vzájemného poznání a po velmi krátké době. Ani příložená konverzace nepokrývala období posledních tří let. Žalobce tedy nedoložil dlouhodobost vztahu a sdílení společné domácnosti. Doložené fotografie dle Velvyslanectví dokládají pouze to, že se manželé viděli. Žalobce již v minulosti žádal o schengenské vízum za účelem návštěvy rodiny či přátel, přičemž pozvání ověřené cizineckou policií nechala vystavit jeho nynější manželka. Žádost byla zamítnuta. Žalobce tehdy tvrdil, že jede navštívit kamarádku, přestože dle aktuálních informací měl vztah manželů již tehdy (v březnu 2022) přesahovat hranice kamarádství. Velvyslanectví dále konstatovalo, že manželé uvedli jiné datum uzavření manželství, zvolili režim odděleného jmění, svatby se nezúčastnily jejich rodiny. Tradiční tuniské zasnuby neproběhly, manželé vypovídali jinak ohledně zasnub a také ohledně snubních prstenů. Velvyslanectví poukázalo také na to, že dle tuniských zvyklostí je manželství s vysokým věkovým rozdílem, v němž je zplození společného potomka kvůli vysokému věku manželky nepravděpodobné, společensky nepřijatelné. Pokud jej rodina akceptuje, pak z důvodu sociálních výhod sňatku. Žalobce přitom svou manželku s rodinou ani neseznámil a její rodinu též nezná. Manželé nemají ani společné finanční či jiné závazky a nemají jasno v tom, jak budou financovat chod budoucí domácnosti – každý uvádí jinou informaci o tom, v jaké míře se žalobce bude na chodu domácnosti podílet. Velvyslanectví dále podotklo, že manželé byli schopni popsat, co se jim na druhém z nich líbí a nelíbí, znali informace o své víře a zdravotním stavu. Za společný komunikační jazyk označili francouzštinu, přitom žalobcova znalost francouzštiny neumožňovala vedení pohovoru v tomto jazyce. Jeho manželka se pokusila o překlad vět do francouzštiny, jejich význam byl ale značně posunut a místy ho nebylo možné pochopit. Přestože manželé uvedli, že spolu denně komunikují, příložená komunikace neodpovídala tomuto tvrzení, resp. délce vztahu. Mezi manželi existuje jazyková bariéra a žalobce se zatím ani nezačal učit česky, přestože usiluje o integraci do české společnosti. Žalobcova socioekonomická situace je nestabilní a lze jej zařadit do migračně rizikové skupiny žadatelů o víza. S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti Velvyslanectví v závěru konstatovalo, že manželství je nutno považovat za účelově uzavřené.
19. Žalobce poté podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Namítal, že informace uvedené v odůvodnění rozhodnutí Velvyslanectví jsou překroucené a použité v žalobcův neprospěch. Žalobce neměl možnost zkontrolovat záznam konverzace a upravit nedostatky či nejasnosti v odpovědích. Nebylo mu umožněno provést jakoukoli korekturu. Před podpisem protokolu neměl ani možnost si jej prohlédnout a zkontrolovat. Během zpracování žádosti byly navíc opomenuty pozitivní informace. Žalobce konstatoval, že manželství nebylo účelové a záměr manželů společně žít vychází z hlubokého citu a vzájemné lásky. Manželství má pevné základy, manželé spolu chtějí překonat překážky a žít

spolu. Za „překroucené“ označil žalobce například to, jakou nejhezčí vzpomínku manželé mají. Žalobce zdůraznil, že vztah manželů se za poslední tři roky prohloubil a zintenzivnil. Společným komunikačním jazykem je francouzština, což žalobce dokládal korespondencí a telefonáty. Uvedl, že manželé si každý den píšou a telefonují. Komunikace přitom není jen formální, ale týká se běžných i důležitých událostí v jejich životech. Fotografie dokládají společné okamžiky, včetně večere, při níž došlo k žádosti o ruku, darování kytice a prstýnku. Žalobce dále uvedl, že by rád vyvrátil tvrzení o tom, že neumí psát. Každodenní komunikace svědčí o tom, že manželé jsou schopni si porozumět a udržovat kontakt. Žalobce též konstatoval, že manželství s věkovým rozdílem může být způsobem, jak se dva lidé doplňují a obohacují svými rozdílnými životními zkušenostmi.

20. Ke své žádosti žalobce přiložil především výňatek z elektronické textové komunikace z 13. 3. (neuvedeného roku), z 4. 12. 2021, 2. 12. 2021 a 3. 11. 2021 a dále seznam hovorů z období 5.-10. 4. (neuvedeného roku).
21. Žalovaný poté vydal napadené rozhodnutí. Konstatoval, že rozhodnutí Velvyslanectví není v rozporu se zákony a v něm uvedené informace nejsou překroucené. Pracovníci zastupitelských úřadů žadateli vždy umožňují nahlédnout do záznamu z pohovoru. Žalobce záznam dobrovolně podepsal, a tedy se nyní nemůže dovolávat nesprávností. Žalobce neuvedl žádný důvod, který by manželům bránil žít v zemi jeho původu. Dále se snažil vyvrátit skutečnost, že neumí psát, přitom tu explicitně během pohovoru potvrdil. Žalovaný si byl vědom toho, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství. Ve prospěch manželů svědčí to, že žalobce byl v březnu až prosinci 2012 držitelem dlouhodobého víza v Itálii, což potvrzuje tvrzený způsob seznámení manželů. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce by bez problému nezískal právo pobytu sám, o čemž svědčilo to, že dne 17. 3. 2022 a 20. 4. 2022 neúspěšně žádal o krátkodobé schengenské vízum na základě pozvání do České republiky (zvoucí osobou byla jeho nynější manželka). Tvrzení žalobce o jeho příjmech měl žalovaný za neprokázané, přičemž poukázal na to, že žalobcem tvrzený příjem byl v Tunisku nadprůměrný a neodpovídající tomu, že žalobce nedokončil ani základní školu. Žalobce tak byl přinejmenším motivován opustit zemi svého původu. Výpovědi manželů o jejich setkání pak vzájemně nekomunikovaly a manželé se neshodli ani na tom, kdy žalobce svou manželku kontaktoval prostřednictvím Facebooku. Shoda mezi manželi nebyla ani na zásnubách. Před sňatkem se manželé setkali pouze jednou, což dle žalovaného indikovalo účelovost sňatku. Manželé dosud nevedli společnou domácnost, přičemž z jejich strany nebylo tvrzeno nic, co by žalobcově manželce bránilo v tom, aby alespoň nějakou dobu pobývala se žalobcem v Tunisku nebo jiné zemi. Manželé neuzavřeli žádný právní či finanční závazek.
22. *Prima facie* nebylo dle žalovaného možné konstatovat, že manželství nebylo uzavřeno účelově, proto se žalovaný zabýval tím, zda existuje možný úmysl ohledně zneužití práv priznaných unijním právem za účelem obejít předpisy týkající se přistěhovalectví. Následně žalovaný konstatoval, že manželé se před sňatkem viděli jednou v roce 2012, nicméně nelze hovořit o tom, že by se před uzavřením manželství dostatečně znali, neboť se neznají dosud. Neshodli se na průběhu zásnub ani na důležitých osobních informacích. Vzájemná neznalost plyne také z jazykové bariéry. Manželé o sobě neznají základní informace, jako jsou vzdělání, práce, koníčky či finanční výdělek. Rozdílně vypověděli o snubních prstenech a žalobce neznal ani datum uzavření manželství. Manželé neznají navzájem svou rodinu a rozdílně vypovídali o tom, kolik by chtěli mít dětí. Manželé nemají ani konkrétní plán do budoucna. Manžel tvrdil, že manželka studuje manažerské studium pro ekonomii, ona se o

ničím takovém nezmínila. Manželství dle názoru žalovaného od počátku neplní svou funkci. Navíc je mezi manželi věkový rozdíl 18 let, což nasvědčuje tomu, že se věci patrně mají jinak, než se navenek jeví. Žalobce ani neovládá francouzštinu, přestože má být společným komunikačním jazykem manželů. Veškerá komunikace je odkázána na použití překladače. Bez komunikace v manželství lze stěží uvěřit v opravdovost vztahu. Žalobce dle názoru žalovaného předstírá své city, avšak nemá v úmyslu vést s občankou EU společný rodinný život.

Průběh ústního jednání před soudem

23. Žalobce a jeho zástupkyně se z jednání omluvili, proto soud ve věci rozhodl v souladu s 49 s. ř. s. v jejich nepřítomnosti. Žalovaný při jednání setrval na svém písemném stanovisku a vyjádřil přesvědčení, že v této věci unesl důkazní břemeno ohledně účelovosti uzavření manželství ze strany žalobce.
24. Soud neprováděl dokazování, neboť veškeré rozhodné skutečnosti zjistil z obsahu správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Návrh žalobce na provedení dokazování úvěrovou smlouvou, kterou uzavřela jeho manželka, soud zamítl, neboť tato listina nemohla vypovídat ničeho o hloubce vztahu manželů nebo o důvodech uzavření manželství (tj. o otázkách rozhodných pro posouzení důvodnosti žaloby).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádného opravného prostředku, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Proto ji věcně projednal.
26. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a není vyloučeno ze soudního přezkumu ani prostřednictvím § 171 zákona o pobytu cizinců (srov. také rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016-23, č. 3755/2018 Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 18. 10. 2021, č. j. 53 A 15/2019-44). Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž byl vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Posouzení věci krajským soudem

A) Obecná východiska

27. Vydávání krátkodobých víz je upraveno v přímo použitelném nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen „vízový kodex“), doplněném o vnitrostátní úpravu v zákoně o pobytu cizinců.
28. Řízení o udělení krátkodobého víza upravuje především § 20 zákona o pobytu cizinců. Podle § 20 odst. 5 písm. e) tohoto zákona platí, že „cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství“.

29. Zvláštním druhem opravného prostředku proti rozhodnutí o neudělení víza je nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců. Jak uvádí § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců, v tomto řízení „*Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie (...)*“ (tj. vízovým kodexem).
30. V obou těchto řízeních je ovšem podle § 168 zákona o pobytu cizinců výslovně vyloučena aplikace části druhé a třetí správního řádu. Zákon o pobytu cizinců namísto toho obsahuje v § 169j a násl. speciální úpravu výpovědí, výsledků a pohovorů. Zároveň obsahuje zákon o pobytu cizinců v § 167 odst. 1 písm. c) speciální oprávnění policie opatřovat potřebná vysvětlení pro výkon pravomocí podle zákona o pobytu cizinců. Existuje tedy speciální procesní úprava, která policii svěřuje pravomoc opatřovat potřebná vysvětlení, použitelná mj. v řízeních o udělení krátkodobého víza. Vzhledem ke specifickým řízením v konzulárních podmínkách pamatuje právní úprava i na méně formální způsoby zjišťování informací od žadatele o vízum úpravou pohovoru a připouští i podání vysvětlení třetí osobou.
31. Soud předepisuje, že s ohledem na vyloučení aplikace části druhé a třetí zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na tuto věc přímo neuplatní § 68 správního řádu, upravující náležitosti správního rozhodnutí, ani § 89 či § 90 správního řádu, dopadající na postup a rozhodnutí odvolacího správního orgánu. To však nic nemění na tom, že zastupitelský úřad má povinnost informovat žadatele o důvodech neudělení víza, jak plyne z § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a že i povinností žalovaného je uvést ve svém rozhodnutí výsledek nového posouzení důvodů neudělení víza, jak plyne z § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců, a to včetně konkrétních skutkových důvodů a okolností, které jej vedly k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 92/2013-41).
32. Soud dále připomíná, že doloží-li manžel občana EU při žádosti o krátkodobé vízum správnímu orgánu vznik manželství, je na něj nutno pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, jemuž přísluší na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice o volném pohybu osob“) právo na vstup a právo pobytu v hostitelském členském státě, které tento hostitelský členský stát může omezit pouze při dodržení čl. 27 a čl. 35 uvedené směrnice, přičemž omezení práva na vstup a pobyt podléhá restriktivnímu výkladu. Směrnice o volném pohybu osob v čl. 35 umožňuje odepřít právo přiznané směrnicí v případě zneužití nebo podvodu, například v podobě účelových sňatků.
33. Definici pojmu účelový sátek a postup při jejich odhalování však směrnice o volném pohybu osob, zákon o pobytu cizinců ani vízový kodex neupravují. Při posuzování účelovosti manželství lze jako právně nezávazná výkladová vodítka (tzv. *soft law*) využít především rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady“), sdělení Komise č. COM (2009) 313 a sdělení Komise č. COM (2014) 604, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „Příručka pro účelové sňatky“; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017-21).

34. Podstatnými indiciemi svědčícími o účelovosti jsou podle čl. 2 rezoluce Rady zejména skutečnosti, že není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu prvé schůzky; nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu.
35. Ve sdělení COM (2009) 313 Evropská komise definovala účelové sňatky jako „*sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Sňatek není možné považovat za účelový sňatek pouze z toho důvodu, že je spojen s výhodou přistěhovalectví, nebo s jinou výhodou. Kvalita vztahu není pro použití článku 35 relevantní*“.
36. Prostřednictvím Příručky pro účelové sňatky pak Evropská komise za účelem zamezení vytváření zbytečných zátěží a překážek stanovila soubor indikativních kritérií, která poukazují na to, že je zneužití práv nepravděpodobné (pozitivní indikativní kritéria), anebo naopak nasvědčují tomu, že existuje možný úmysl zneužít práva přiznaná směrnicí výlučně s cílem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví (negativní indikativní kritéria).
37. Mezi pozitivní indikativní kritéria patří to, že:
- manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím;
 - pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu;
 - pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu;
 - pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.).
38. Naopak v rámci negativních indikativních kritérií lze zohlednit následující:
- pár se před svatbou nikdy nesetkal;
 - pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají;
 - pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí;
 - důkaz o peněžní částce nebo daru předaných, aby došlo k uzavření sňatku (s výjimkou peněz nebo darů předaných jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí);
 - v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu;
 - rozvoj rodinného života pouze v době přijatého příkazu k vyhoštění;
 - pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.
39. Je však třeba mít na paměti, že tato kritéria by správní orgány měly považovat za podpůrná. Zjištění skutečnosti je nutno posuzovat ve svém souhrnu a důkladně zhodnotit i ty, které svědčí ve prospěch řádného úmyslu manželů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017-21, nebo ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016-62). Za skutkové prokázání účelovosti manželství je přitom plně odpovědný správní orgán

(rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, či ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30). Rodinný příslušník občana EU je povinen pouze hodnověrně prokázat existenci rodinné vazby, nemusí však aktivně dokazovat skutečný záměr sledovaný uzavřením manželství (srov. opakovaně citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 326/2017-21).

B) Posouzení důvodnosti žalobních bodů

40. Soud předně neshledal důvodnou námitku týkající se nesprávně vedeného pohovoru, nemožnosti zkontrolovat záznam (protokol) z pohovoru a chybně zaznamenaných či překroucených odpovědí. Pohovor se žalobcem byl totiž veden v arabštině, tedy v jazyce, který si žalobce vybral a který ovládá, a přítomen u něj byl tlumočnický zastupitelského úřadu, který žalobci překládal. Žalobce nevyužil možnost nepodepsat protokol nebo jej podepsat s uvedením důvodů, pro které s jeho obsahem nesouhlasí, ačkoli tak učinit mohl. Jestliže byl pohovor veden nestandardně na vzdálenost pěti metrů s nefunkčním mikrofonom a za situace, kdy žalobce musel vyslychajícího opravovat, pak měl žalobce takové skutečnosti uvést do záznamu ke svému podpisu nebo měl jeho podepsání odmítnout. Stejně měl žalobce postupovat také v případě, že mu nebylo umožněno se s obsahem záznamu seznámit a namítnout případné nepřesnosti, překlepy či jiné nesrovnalosti. Žalobce však takto nepostupoval, protože soudu nezbyvá nic jiného, než vycházet z toho, že žalobce s obsahem protokolu souhlasil. Žádný důkaz, který by navzdory podpisu záznamu žalobcem svědčil o tom, že pohovor nebyl veden správně nebo že by v něm byly zaznamenány nesprávné odpovědi, žalobce ostatně nepředložil. Proto soud neshledal, že by byl obsah záznamu z pohovoru nevěrohodný či nepoužitelný.
41. Žalobce s výjimkou chybně uvedeného data sňatku v žalobě ani nekonkretizoval, které jeho odpovědi byly chybně zaznamenány či „překrouceny“. Obsah své výpovědi ohledně seznámení manželů v žalobě nikterak nezpochyboval, pouze poukazoval na to, že rozpory ve výpovědích obou manželů mohly být způsobeny dlouhou dobu, jež od seznámení uplynula (k tomu se soud vyjádří níže). Na jiné nesrovnalosti, nepřesnosti či dvojsmysly (v konkrétnosti) nepoukazoval. I pokud by přitom soud vycházel z toho, že mohlo dojít k přeslechnutí a chybnému zaznamenání některých údajů uváděných žalobcem při pohovoru, jakými bylo datum sňatku, příjmení manželky nebo rok opětovného navázání kontaktu mezi manželi (které žalobce dle záznamu uvedl chybně), neměnilo by to nic na tom, že správní orgány správně vyšly z toho, že se manželé neshodli na okolnostech týkajících se jejich prvního setkání nebo důležitých osobních informací. O tom, že by z odpovědí uvedených v záznamu z pohovoru jako celku nebylo možné vyjít, přitom žalobce soud nepřesvědčil. Proto také soud neshledal, že by skutkový stav věci nebyl řádně zjištěn nebo že by neměl oporu v obsahu správního spisu.
42. Pokud pak jde o posouzení věci žalovaným, ten postupoval v souladu s tím, co bylo uvedeno výše pod bodem A) tohoto rozsudku. Na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí se nejprve zabýval tzv. pozitivními indikativními kritérii a poté se na stranách 5 a 6 zaměřil na tzv. negativní indikativní kritéria. Z napadeného rozhodnutí je vysledovatelné, že žalovaný vzal ve prospěch manželů to, že žalobce byl v roce 2012 držitelem dlouhodobého víza v Itálii a že tato skutečnost svědčila ve prospěch tvrzeného způsobu seznámení manželů, na němž se tito shodli (viz stranu 2 napadeného rozhodnutí). Jakkoli je pravdou, že žalobce v roce 2012 legálně pobýval v členském státě EU (čehož si byl i žalovaný vědom), soud neshledává pochybení žalovaného v tom, že v neprospěch žalobce zohlednil, že v roce 2022 nebyl

schopen získat pobytové oprávnění pro pobyt na území České republiky. Okolnosti, které zde byly v roce 2022, jenž předcházelo roku vydání napadeného rozhodnutí, totiž byly s ohledem na jejich časovou blízkost daleko relevantnější než okolnosti, které zde byly roku 2012. To odůvodňovalo, proč žalovaný vzal předchozí zamítnutou žádost o vydání krátkodobého víza v potaz. Soud se přitom neshoduje se žalobcem v tom, že by žalovaný z této skutečnosti vycházel pouze proto, že se mu „hodila“ do odůvodnění. Žalobci ani nelze dát za pravdu v tom, že žalovaný vůbec neměl zkoumat příjmovou stránku žalobce, jestliže o krátkodobé vízum žádal na základě pozvání své manželky. Příjmová stránka naopak byla pro vážení prvního z pozitivních indikativních kritérií podstatná, a to již s ohledem na skutečnost, že i dle čl. 14 vízového kodexu je třeba dokládat dostatečnost finančních prostředků, přičemž v roce 2022 žalobce dostatek finančních prostředků dle napadeného rozhodnutí nedoložil.

43. Ve vztahu k tzv. pozitivním indikativním kritériím soud dále v reakci na žalobní výtky podotýká, že na rozdíl od žalobce pokládá za relevantní to, zda spolu pár již sdílel společnou domácnost a zda přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek. Také tyto okolnosti totiž mohou dle Příručky pro účelové sňatky svědčit o tom, zda zneužití práva je či není pravděpodobné. Žalovaný proto nepochybil, pokud se jimi zabýval. To, že tato kritéria nebyla naplněna, přitom nelze hodnotit izolovaně a pouze na jejich základě činit závěr o možném úmyslu zneužít práva přiznaná unijním právem. To ovšem ani žalovaný v posuzované věci nečinil a závěr o účelovém uzavření manželství nepostavil pouze nebo především na nich. Jak je patrné z napadeného rozhodnutí, za mnohem podstatnější žalovaný pokládal to, že byla naplněna tzv. negativní indikativní kritéria (jimž se soud bude věnovat dále).
44. Poukazuje-li žalobce na chybnou rekapitulaci (na straně 4 napadeného rozhodnutí), podle níž žalobce jeho manželka navštívila v prosinci 2021, pak má sice pravdu, nicméně toto pochybení je bez jakéhokoli významu pro souzenou věc. Z jiných pasáží napadeného rozhodnutí (obsažených na jeho straně 5) je ostatně patrné, že žalovaný si byl vědom toho, že žalobcova manželka přicestovala do Tuniska v srpnu 2022, kdy manželé uzavřeli sňatek. Chybný údaj na straně 4 napadeného rozhodnutí je tedy zjevnou nesprávností, z níž žalovaný nic zásadního nedovožoval.
45. Co se týče otázky, zda byl pár před svatbou v dlouhodobém vztahu, žalovaný zcela v souladu s obsahem správního spisu vyšel z toho, že se pár sice seznámil již v roce 2012, avšak do roku 2020 či 2021 dle tvrzení manželů nebyl vůbec v kontaktu. Až po několika letech se pár prostřednictvím sociálních sítí znovu spojil a při první návštěvě paní K. A. v Tunisku uzavřel manželství. Pokud jde o okolnosti seznámení manželů, soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že se manželé shodli „*v podstatných okolnostech, ale pár detailů se odlišuje*“. Naopak soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že výpovědi manželů ohledně jejich prvního setkání se významně liší. Manželé se shodli pouze na tom, že se seznámili v roce 2012 v kavárně v Palermu. Zatímco dle žalobce byli oba v kavárně sami, žalobce oslovil svou manželku a poté spolu hovořili francouzsky, dle jeho manželky byla ona i žalobce v kavárně v doprovodu svých přátel (kamarádky a kamaráda) a následný rozhovor čtyř osob zahájila kamarádka manželky, a to v italštině. Třebaže může být pravdou, že s ohledem na dlouhý časový odstup od setkání nelze klást manželům k tíži, pokud si nepamatují všechny detaily setkání, soud nemá za to, že by popis prvního setkání manželů ze strany kteréhokoli z nich zabíhal do přílišných detailů. Manželé se naopak neshodli na některých zcela základních informacích o prvním setkání. S ohledem na to, že se viděli pouze v roce 2012 a poté až

v roce 2022, by si přitom dle názoru soudu mohli základní informace o setkání z roku 2012 pamatovat lépe. Manželé nadto rozporně vypověděli také o tom, zda byl žalobce v roce 2012 v Itálii na devítiměsíční stáži (žalobcova verze) či zda byl v Itálii na dovolené (verze jeho manželky).

46. Za daleko podstatnější než neshody ohledně popisu prvního setkání nicméně soud pokládá to, že se manželé neshodli na základních důležitých osobních informacích, které se jich týkají (nebo je neznali), na popisu průběhu zasnub nebo na popisu dalších podstatných skutečností týkajících se jejich vztahu a manželství. V tomto ohledu lze poukázat především na to, že manželé vypovídali rozporně ohledně svého vzdělání (žalobce vypověděl, že studoval pouze 6 tříd a jeho manželka vystudovala vysokou školu a nyní studuje ekonomii; žalobcova manželka uvedla, že žalobce vystudoval základní školu a lyceum a ona má středoškolské ekonomické vzdělání), oblíbeného jídla (žalobcova manželka má podle něj ráda sladké jídlo a kávu, ona sama však sladké jídlo ani kávu nezmínila), průběhu zasnub (zatímco žalobce tvrdil, že svou manželku požádal o ruku pouze po telefonu, ona popisovala, že ji žalobce požádal o ruku v Tunisku po večeři při svíčkách, kdy dostala také kytici a zasnubní prsten) nebo ohledně prstenů (z výpovědi žalobce vyplynulo, že své manželce nekoupil zasnubní prsten a že manželé mají snubní prsteny; z její výpovědi se však podává, že dostala zasnubní prsten, avšak snubní prsteny manželé nemají). Odlišně manželé vypovídali kupříkladu také o sexuálním styku, který dle žalobce měli pouze jednou, zatímco dle jeho manželky jej měli při její návštěvě v Tunisku každý den (od příjezdu až do posledního dne). Z obsahu správního spisu je také patrné, že se manželé neshodli na plánovaném počtu dětí (zatímco dle žalobce spolu manželé hovořili o tom, že by chtěli mít jednoho syna a jednu dceru, manželka uvedla, že plánují mít minimálně jedno dítě); tuto skutečnost však nepovažuje za nikterak zásadní, neboť spojení „*minimálně jedno dítě*“ není v příkrém rozporu s tvrzením o plánování dvou dětí. Za zásadní soud naopak považuje to, že žalobce nedokázal popsat obsah jednoho ze dvou zaměstnání své manželky (neboť v tomto kontextu uvedl, že jí volají lidé a ona jim odpovídá, přičemž nevěděl, na co se jí ptají) a že ona vůbec neznala jeho příjem. Poukázat lze konečně i na to, že dle žalobce již jeho manželka hovořila s jeho otcem, zatímco ona vypověděla, že se s rodinou žalobce dosud neseznámila.
47. V reakci na žalobcovu námitku pak soud konstatuje, že zásadní rozpory ve výpovědích manželů naproti tomu neshledává v části týkající se budoucích plánů, neboť oba manželé shodně vypověděli, že by chtěli bydlet v bytě žalobcovy manželky, mít společné děti a žalobce by rád pracoval jako automechanik. Pokud žalobce uvedl, že by chtěli mít společnou „*firmu*“ na parfémy, pak to dle názoru soudu v zásadě odpovídá tomu, že jeho manželka již založila společnost zabývající se prodejem parfémů. Manželé pak sice uvedli rozdílný náhled na to, kolika penězi bude žalobce přispívat na společnou domácnost, to však mohlo být dáno i tím, že každý z manželů vycházel z jiného předpokladu, a to zda žalobce v dané době již bude mít zaměstnání či nikoli.
48. Navzdory tomu, že soud nepovažuje odpovědi manželů za rozporné v části týkající se jejich budoucích plánů, však jinak bylo ve výpovědích manželů rozporů velké množství, přičemž šlo dle názoru soudu o rozpory podstatné, které svědčily o tom, že se manželé navzájem neznají a že jejich vztah není příliš hluboký, jakož i o tom, že k uzavření manželství s největší pravděpodobností došlo účelově, když i na popisu tak zásadní události, jakou jsou zasnuby, se neshodli (srov. bod 46 tohoto rozsudku). Soud dává žalovanému za pravdu také v tom, že nedostatečná vzájemná znalost manželů a rozpory v jejich výpovědích byly dále

umocněny tím, že k uzavření manželství došlo již během setkání v roce 2022. Soud si přitom nemohl nevšimnout toho, že žalobcem doložená fotodokumentace ani neobsahovala žádnou fotografii ze svatby, a za přinejmenším značně neobvyklé považuje také to, že se svatby nezúčastnil alespoň žalobcův otec, v jehož domě žalobce dle svého tvrzení bydlí (že nebyla přítomna žalobcova matka, bylo ve správním řízení odůvodňováno jejím pobytem v nemocnici).

49. Ve shodě se žalovaným soud konečně považuje za zcela zásadní to, že z obsahu správního spisu plyne absence společného komunikačního jazyka manželů. Zatímco dle manželů by tímto jazykem měla být francouzština, soud má za spolehlivě zjištěné, že žalobce francouzsky nehovoří, neboť při pohovoru nedokázal na otázky ve francouzštině odpovídat a nedovedl francouzsky ani psát. Jen stěží lze za této situace uvěřit tomu, že si spolu manželé denně volají a hovoří spolu, jestliže přinejmenším jeden z nich toho ve francouzštině není schopen. Nadto žalobce své tvrzení o tom, že si pár denně volá, ve správním řízení ani neprokázal (ke své žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza ze srpna 2023 doložil toliko výpis o hovorech z období od 5. do 10. dubna a ani jím dříve předkládaná elektronická komunikace nesvědčila o četných hovorech). Žalobcem předložená elektronická komunikace pak sice obsahuje zprávy ve francouzštině, avšak ty jsou většinou kratší a jednodušší, přičemž se jedná především o milostná vyznání doplněná četnými emotikony a fotografiemi. S ohledem na výše uvedené pak lze mít za to, že je žalobce psal za použití překladáče či jiného obdobného nástroje. Na okraj pak soud dodává, že ani tato elektronická komunikace nesvědčí o skutečné hloubce vztahu, nedokládá jeho dlouhodobost a netýká se celého období před sňatkem a po něm.
50. Soud se tedy ztotožňuje s názorem žalovaného, že vztah manželů postrádá dostatečnou hloubku a nelze jej ani považovat za dlouhodobý. Závěr žalovaného ohledně účelového uzavření manželství pak soud nemá za nesprávný, za nepodložený ani za nedostatečně zdůvodněný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2024

Mgr. Marcela Uhříčková v. r.
samosoudkyně